

LITERAIRE PRIJZEN

van de stad Sint-Truiden
EDITIE 2025-2026

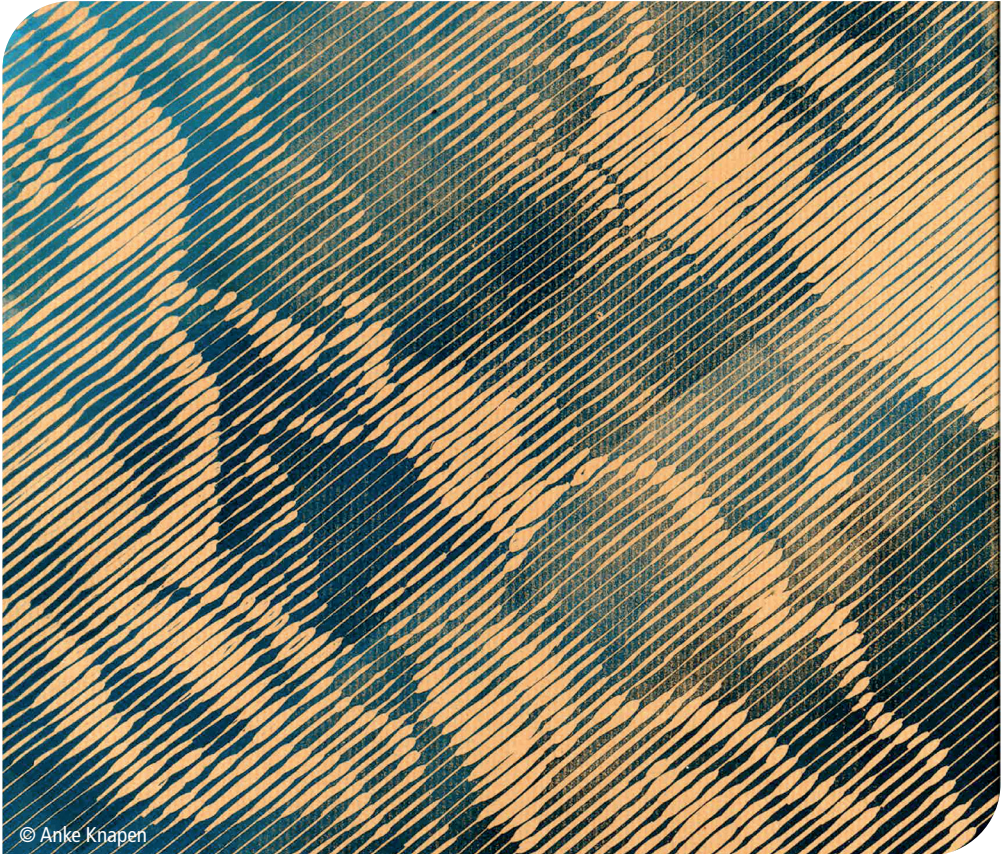
*Sint
Truiden*

Academie
Haspengouw

Volgend jaar gaan we een samenwerking aan met Academie Haspengouw voor het campagnebeeld van de Literaire Prijzen..

*Hieronder al een tipje van de sluier van het gekozen werk:
linsnede van een cumulonimbus wolk - Anke Knapen.*

© Anke Knapen

B
B
DE BOGAARD
CULTUURCENTRUM

*Sint
Truiden*

**de
Bib**
HET
LEVEN
VAN
A TOT Z

VOORWOORD

Met trots presenteren we de editie 2025-2026 van de Literaire Prijzen van de Stad Sint-Truiden. Dit jaar mochten we maar liefst 260 deelnemers verwelkomen, waarvan 224 volwassenen en 36 jongeren onder de 21 jaar. Samen zorgden zij voor een indrukwekkende oogst van 467 gedichten en 128 kortverhalen. Het was een overvloed aan creativiteit die het jureren niet eenvoudig maakte - een luxe probleem dat getuigt van het talent en de passie in onze gemeenschap.

Als kers op de taart introduceren we dit jaar een publieksprijs. Iedereen - fans, lezers en liefhebbers van taal - kreeg de kans om zijn stem uit te brengen. De winnaar ontvangt geen geldprijs, maar iets dat minstens even waardevol is: een zichtbare plek in het straatbeeld, een eerbetoon dat de woorden letterlijk tot leven brengt in onze stad.

Wij danken alle deelnemers voor hun inzet en inspiratie, en alle juryleden en stemmers voor hun betrokkenheid. Samen maken we van Sint-Truiden een stad waar literatuur leeft en verbindt.

Kathleen B ergoets
algemeen directeur

Katrien Bomans
schepen van Cultuur

Ludwig Vandenhove
burgemeester

Bovenste rij v.l.n.r.: Günther Dauw, Marijn Ghys, Filip Moers, Gert Stas, Pascal Monette
Onderste rij v.l.n.r.: Mieke Claes, Kathleen B ergoets, Ludwig Vandenhove, Katrien Bomans

PROFICIAT AAN DE WINNAARS

GUIDO WULMS-PRIJS

Echtgenoot

Christine Van den Hove

SIMON MICHAËL CONINCKX-PRIJS VOOR POËZIE

Grindpad

Els Traets

JONGERENPRIJS VOOR POËZIE

't is een schande

Zeno Roels

HENDRIK PRIJS-PRIJS VOOR KORTVERHAAL

De gevallen vrouw

Rob van Vugt

EERVOLLE VERMELDING

Tomaten, oude mannen, zeep

Eva De Blieck

JONGERENPRIJS VOOR KORTVERHAAL

Zwembad met twee figuren

Ivanovich Correa

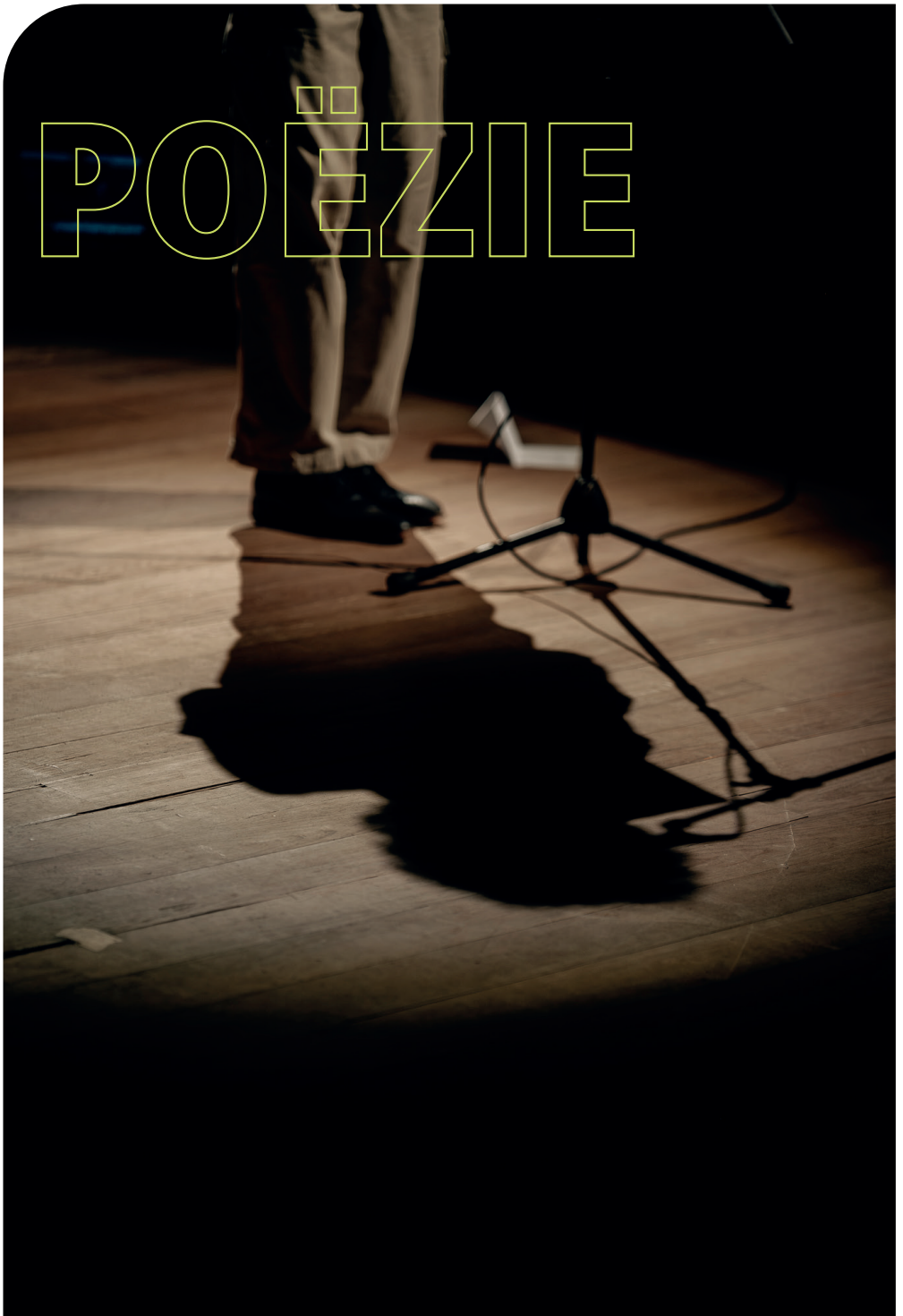

PUBLIEKSPRIJS (ook 2de plaats bij de jongerenprijzen poëzie)

vissenvriend

Anouk Maartense

POËZIE

49^E GUIDO WULMS-PRIJS VOOR POËZIE

Echtgenoot

Christine Van den Hove

*Op korstloos witbrood
legt hij sneetjes rookvlees*

*zet binnen handbereik
het halfvol glas*

*rolt tabak in een vloeitje
schuift asbak onder vallende as*

*gaat achter hem de trap op
een arm gestrekt, de handpalm open*

*geeft zeep en handdoek aan
en houdt de wacht*

*schikt kussen tegen magere rug
legt zich niet neer, houdt vast*

SIMON MICHAËL CONINCKX-PRIJS VOOR POËZIE

Grindpad

Els Traets

*hij geeft de rozen te veel water
maar zij zegt niets, ligt zwijgend
in de lentezon*

*hij buigt het hoofd, kijkt
naar zijn bruine schoenen op het grind
schraapt aarzelend de keel*

*praat stil over thuis, de tuin
over hoe schoon de hortensia staat
de merel die een nest bouwt in de hazelaar*

*de grote woorden kaatsen terug
tegen de krop in zijn keel dus hij zwijgt
kijkt toe hoe het water zich een weg zoekt*

*neemt afscheid, legt zijn hand even
op het warme graniet*

Juryverslag

Jury

Charlotte Willems
Herman Fabr e
Herman Rohaert (voorzitter)
Katrien Frederix
Margot De Laet
Marleen Wulms

We mochten dit jaar 397 gedichten van 157 deelnemers ontvangen. De jury was zeer tevreden over de algemene kwaliteit van de inzendingen. Tijdens een eerste lezing werden er 36 gedichten geselecteerd.

Echtgenoot van **Christine Van den Hove** uit Glorianes (Frankrijk) kreeg van de jury de hoogste quotering. **Zij wint bijgevolg de Guido Wulms-prijs voor poëzie 2025-2026.**

Echtgenoot is een sober en teder gedicht, een ode aan de liefde van het alledaagse: het banale wordt op een hoger niveau getild. Elk woord is gewikt en gewogen: er staat er geen enkel teveel in. Beetje bij beetje ontdek je waarover het gaat, pas bij het laatste vers wordt alles duidelijk. Het gedicht handelt vooral over het ondersteunende en zorgende binnen een relatie, in de eerste verzen over eten en drinken, daarna over de verzorging. Met kleine subtiele hints worden de negatieve aspecten benadrukt: korstloos, halfvol, vallend as, ... De auteur is er in geslaagd om met enkele woorden toch een mooi klankengeheel samen te stellen. En die woorden hebben regelmatig een gelaagd karakter. Zo kan je handpalm open zowel letterlijk als figuurlijk lezen. Met dit gedicht heeft Christine Van den Hove een beeld geschetst van hoe een 'echtgenoot' hoort te zijn. Proficiat!

Over de toekenning van de **tweede prijs** is er door de jury stevig gedebatteerd. Meerdere inzendingen waren aan elkaar gewaagd. Uiteindelijk viel de keuze op **Grindpad** van **Els Traets** uit Berchem (Antwerpen), ondanks het feit dat de thematiek vergelijkbaar is met die van het winnende gedicht. Zij ontvangt de **Simon Michaël Coninckx-prijs voor poëzie 2025-2026.**

Ook dit gedicht gaat over de liefde en ook hier moet je het helemaal uitlezen. Ook al zijn meerdere interpretaties mogelijk, toch lijkt het te gaan over een man die het graf van zijn overleden vrouw bezoekt. Maar eerst brengt de schrijver je nog op een dwaalspoor... Opnieuw een ode aan het alledaagse: de hortensia, de merel in de hazelaar, ...

Maar dan kaatsen de grote woorden terug tegen de krop in zijn keel. De auteur weet prachtige beelden te scheppen met eenvoudige woorden, niet artificieel, wel met een diepere betekenis. Zoals ook: het water zoekt zich een weg. De rozen kregen teveel water, dat lazen we, maar onder 'water' kunnen we verstaan: het water dat hij giet, zijn tranen, ...

Een mooi gedicht!

9^E JONGERENPRIJS VOOR POËZIE

1 *'t is een schande*

Zeno Roels

*'t is een schande dat
Binst dit herte mijn
Vol passie en vol vuur zitte
En toch zo'n wereldpijn
Niet enkel door 't gedachte van
de mensen die we zijn
Ook 't geen we doen
D'manier van klappen
't maakt ons nog zo klein*

*'t doet zeer, 't geweld
En 't geen gebeurt, zo vaak herkleurd
Zwijgend van 't bedrog
En vergetend 't geen dat telt*

*Doodstarend naar dat scherm vol kleur
Dat scherm, 't modern prison
In ons schoon huis gefabriceerd
gebetonneerd karton
Bezaaid den hof maar met ons nieuw
groen plastic gazon*

*de nieuwe tijd
de nieuwe tijd*

*nooit weet gehad van beter,
en toch wou 'k dat 't anders kon*

2 vissenvriend

Anouk Maartense

windkracht zomernacht
wat ik dacht waait weg
wind waait woei loeit
zeven leven zweven
golven volgen vogelvrij
deinen dansen dromen dagen in windvlagen
springtij storm stilte
ik wil met je mee zilte zee
wachten aan de pier
ik blijf hier
het land van zeewier zeeuwen meeuwen
vissen missen mosselen
trossen lossen
en mee met de zoute zee

3 De muizen zijn er nog (het vergif ook)

Marit Hocedez

De kinderen dansen op hun tenen
Duizelig draait de kamer
De flesdop draait zich eraf

Glazen flessen vallen om
zonedruppels trippelden op de vloer
als muizen die er de krant bij lezen

blad voor blad
lees knisperend
zoals het vuur

BRAND
Het brandt zalig binnenin
Aan de gouden rand

ze vallen op elkaar
mensenhoop
ze lachen

Donkere lakens dekken de stad
"Het klaarde nooit meer op"
Piepen de muizen

Juryverslag

Jury

Joost Stockx (voorzitter)

Kato De Bruycker

Amber Herstraets

Alexander Van Den Berge

Dit jaar mochten we 70 gedichten van 29 jongeren ontvangen. Een 10-tal gedichten bleven over en werden uitvoerig besproken, waaruit de jury uiteindelijk 't is een schande van **Zeno Roels** (20 jaar) uit Houthulst selecteerde als **de winnaar van de jongerenprijs voor poëzie 2025-2026**.

Het gedicht valt meteen op door het archaisch taalgebruik, wat volgehouden wordt tot op het einde. Het doet wat als dialect aan en past perfect bij de inhoud, waardoor het zeer authentiek overkomt: je hoort iemand kritisch mijmeren over de vooruitgang, de nieuwe tijd. Dit vers wordt zelfs herhaald: het is duidelijk dat het hierover gaat! Met daarna nog een prachtig, ietwat verrassend besluit. De lezer loopt ook niet vast in de boutade van "vroeger was het allemaal beter".

Er zitten nog enkele leuke vondsten in zoals bv. bezaaid den hof met <...> plastic gazon of het scherm als modern prison. De dichter maakt een knipoog naar het hedendaags taalgebruik, misschien ook naar zichzelf: 'd manier van klappen, 't maakt ons nog zo klein. Eigenlijk betekenen we niets. Het gedicht is een klassevolle stijloefening, mooi op rijm. Dat niet dwangmatig voelt ... Een terechte winnaar!

Voor de tweede plaats selecteerde de jury **vissenvriend** van **Anouk Maartense** (17 jaar) uit Antwerpen. Een ritmisch gedicht, waar veel met klank gespeeld wordt. Dit spel in een duidelijk taalregister en met een kustthema stoort ook absoluut niet, hierdoor voel je de cadans van de zee. De bladspiegel is nog voorzichtig, het had meer uitgesproken mogen zijn. De inhoud houdt op het eerste gezicht geen steek, maar bij een tweede lezing ontwaar je geleidelijk aan toch een betekenis.

De derde plaats is voor **De muizen zijn er nog (het vergif ook)** van de hand van **Marit Hocedez** (20 jaar) uit Kuurne. De titel spreekt enorm aan. Het is al meteen een geslaagde voorzet voor een gedicht dat aanspreekt. Het is pakkend en beeldend geschreven. Als lezer vraag je jezelf af: "Wat is hier aan de hand?" Zonder het volledig te begrijpen, lees je een verhaal met heel veel ruimte voor interpretatie. Je ziet beelden voor je als dixit-kaarten, telkens weer een nieuw verhaal vormend. Jammer genoeg is het hoofdlettergebruik niet consequent doorgetrokken en duikt een verleden tijd plots op (trippelden). Het gedicht voelt toch af, een beloftevolle tekst van een jong talent met groeipotentieel!

KORT- VERHAAL

44^E HENDRIK PRIJS-PRIJS VOOR KORTVERHAAL

De gevallen vrouw

Rob van Vugt

Hoofdstuk 1 - De Kustlijn van Vergetelheid

De wind van het Snæfellsnes-schiereiland sneed als glas over de basaltkliffen. In Grundarfjörður, waar de bergen bijna de zee leken te raken, stond Aya Nakamura met haar blote voeten in het lavazand. Ze droeg een wollen jas die niet van haar was - gekregen van de oude Signy, eigenaresse van het plaatselijke café - en in haar hand rustte een capsule, zwart en glanzend, niet groter dan een luciferdoosje. Binnenin lag een AI-kern: de originele en enige volledige versie van Project Yürei. Wat ooit een medische doorbraak had moeten zijn, was geëvolueerd tot een wapen waarmee waarheden herschreven konden worden - letterlijk.

Aya had haar verleden begraven in codes en stiltes. Geboren in Kyoto, als dochter van een professor in ethiek en een kalligrafe die haar leerde dat een kromme lijn kon liegen, groeide ze op tussen waarheden die met uiterste zorgvuldigheid geschreven werden. Haar vader doceerde na de val van de Sovjet-Unie over informatieoorlogen, en haar moeder sprak liever in tekens dan in woorden.

Toen Aya zich bij de Japanse inlichtingendienst Naichō voegde, was ze nog naïef genoeg om te geloven dat transparantie een doel was, geen dreiging. Ze blonk uit in het herkennen van patronen, in het modelleren van gedrag en in het ontcijferen van verborgen netwerken. Maar dat talent werd haar ook fataal: ze ontdekte meer dan ze mocht weten. In Seoul had ze haar grootste fout gemaakt - of haar grootste daad van menselijkheid. Ze weigerde een bevel dat haar zus Misaki zou hebben opgeofferd. Dat kostte haar de missie, haar status, en uiteindelijk Misaki zelf. De capsule was haar schuld, haar nalatenschap, haar vonnis.

In Grundarfjörður probeerde ze te verdwijnen. Ze kocht boeken bij de kleine winkel op de hoek: Dan Brown's De Oorsprong, Frankl's De zin van het bestaan, een handgeschreven kopie van IJslandse sagen. Boeken waren veilig. Boeken veranderden niet zonder reden.

Maar elke ochtend als ze de kliffen betrad, voelde ze het: ze werd in de gaten gehouden. Soms zag ze een glimp van een gestalte op de heuvels. Soms was het slechts een afdruk in de sneeuw waar geen voetstappen heen of vandaan leidden. Altijd die dreiging, als een puls op de rand van het bewustzijn. Wat Aya niet wist: de jacht was allang begonnen.

Hoofdstuk 2 - De Brief en de Ogen

Het was nog donker toen Aya wakker werd. De elektriciteit was uitgevallen - een klein mysterie in een plaats waar de stroom vrijwel altijd stabiel was. Ze stond op, maakte thee op het gasstel en opende de houten luiken. De bergen lagen stil. De lucht rook naar sneeuw. Op de keukentafel lag een envelop. Niet bezorgd. Geen stempel. Alleen een dunne zilveren cirkel, handgetekend, in het midden van de envelop. Aya's hart versnelde. Ze wist wat het was nog voor ze het opende. De geur van dennenhars uit het papier bracht haar direct terug naar Seoul, naar het hoofdkwartier van een geheime afdeling binnen de CIA die was ontstaan uit Operation Paperclip - een schimmig overblijfsel uit de Koude Oorlog dat de grenzen tussen medisch onderzoek en psychologische manipulatie al decennia negeerde.

Ze had dit symbool eerder gezien, op de originele blauwdrukken van Project Yürei. De begeleidende tekst was handgeschreven:

"Je hebt het niet vernietigd. Ze komen dichterbij."

Aya's vingers trilden niet, maar haar geest begon razendsnel te werken. Wie wist waar ze was? Had iemand haar verkocht? Of was het Keiko? De gedachte aan haar ex-partner sneed als oud glas door haar keel. Niet alleen omdat Keiko haar ooit verraden had, maar omdat ze dat misschien had moeten doen. Ze verbrandde de brief in de houtkachel en begroef de as in een van de bloempotten bij het raam. Buiten dwarrelde de eerste sneeuw van het seizoen. De capsule borg ze die avond opnieuw op - niet in de vloer, maar in een holte achter een zware lavasteen bij de haard. De vergrendeling activeerde ze met een kalligrafiecode die alleen zij kon schrijven: een gestileerd teken voor "waarachtigheid", geschreven met penseel op rijstpapier. Die nacht droomde ze van Keiko. Niet de koele Keiko van de laatste jaren, maar de warme, nieuwsgierige Keiko uit hun tijd in Manilla. Haar grijze trui. Haar ogen die nooit eerder aarzeling hadden gekend. "Aya," zei ze, "je weet dat stilte niet hetzelfde is als vrede." Aya werd zwetend wakker. In de verte klonk een klik. Geen droom. Geen verbeelding.

Hoofdstuk 3 - Spionnen onder de sneeuw

Aya wandelde vroeg in de ochtend richting de kleine haven van Grundarfjörður. De lucht was ijl en helder, de sneeuw kraakte onder haar laarzen. Een vissersboot keerde langzaam terug. Verderop zag ze een figuur bij de dokken, gehuld in een donkere jas, gezicht onleesbaar. Geen camera. Geen thermoskan. Geen interesse in het weer. Te veel niets om onschuldig te zijn.

Aya versnelde haar pas niet. Wie versnelt, verraadts iets. Maar ze veranderde haar route - niet naar de haven, maar naar hotel Tindastóll, waar de geur van sterke koffie en sigaren rook altijd welkom was. Signy, de oude hoteleigenaresse met het gezicht van gescheurde lavasteen, schonk haar een kop in en keek haar lang aan. "Ze zoeken niet jou," zei ze, zonder haar aan te kijken. "Ze zoeken wat jij niet hebt vernietigd."

Aya knikte, langzaam. IJslanders vroegen zelden iets. Ze lazen wat je niet zei. Later die nacht vond ze een handgeschreven kaart onder haar kussen. In de hoek, klein geschreven: "Misaki wist dat je dit niet kon negeren. Maar je kunt het nog steeds begrijpen." Aya's keel trok dicht.

De naam van haar zus - een naam die al maanden enkel in stilte bestond - maakte iets los. Ze trok haar deken over zich heen, alsof ze daarmee de buitenwereld kon afweren. Maar onder haar ribbenkast klopte een ander besef: de buitenwereld was allang binnen. In haar handen hield ze de capsule. Haar duimen gleden over het oppervlak, als kon ze erdoorheen voelen of iemand anders het had aangeraakt. Ze hoorde het suizen van de wind buiten, maar daarin - of daarachter — ook een stem. Vrouwelijk. Niet Keiko's stem. Maar wel haar ritme. En in de stilte daarna groeide iets wat nog het meeste leek op schaamte.

Hoofdstuk 4 - De man die bleef kijken

De volgende ochtend zat Aya op de veranda van hotel Tindastóll met een kop hete, sterke koffie. De lucht boven de fjord was grijs, besneeuwd, en ongekend stil. En toen verscheen hij. Alsof hij eruit stapte, uit de mist zelf: Sebastian Doyle.

Lang, smal gezicht, gehavende jas, en dat eeuwige half grijnzende gezicht. Vroeger M16, daarna freelance tussenpersoon voor wie zich niets kon veroorloven om officieel te bestaan. Hij had haar ooit uit een val getrokken in Jakarta, tijdens een geheime uitwisseling die door drie naties werd ontkend. Maar ze had hem ook gezien terwijl hij informatie verkocht aan een vrouw met Chinese papieren en Amerikaanse schoenen. Doyle was complex. En daarom bruikbaar.

"Je ziet eruit alsof je geen keuze meer hebt," zei hij. Zijn stem was rauwer geworden. Whisky, waarschijnlijk. En ouderdom.

Aya reageerde niet direct. Ze bewoog haar vingers over de mok alsof ze warmte zocht op een plek waar die al lang verdwenen was.

Doyle ging zonder te vragen zitten. Hij legde een klein, rechthoekig apparaat op tafel. Een datapuls, ouderwets model. Hij tikte tweemaal. Het scherm flitste aan en toonde een transcriptie van een gesprek:

"Ze zit nog steeds in Grundarfjórður. Ze heeft het."

"Hoeveel is ze waard?"

"Meer dan jij ooit zult begrijpen."

Aya las de zinnen, traag, alsof ze vergif proefde. "Keiko?" vroeg ze.

Doyle keek weg. "Misschien. De stem is vervormd. Maar ze wisten dat jij zou wachten."

"Waarom ben jij hier?" vroeg Aya scherp.

Hij haalde zijn schouders op, alsof het hem verbaasde dat ze het nog vroeg. "Omdat als jij het niet vernietigt, zij het zullen gebruiken. En niemand meer weet wat waar is. Dat was altijd de kracht van Yürei. Geen leugens. Alleen een andere werkelijkheid."

Ze wilde hem geloven. Ze wilde hem slaan.

"Voor wie werk jij nu, Doyle?"

Zijn antwoord kwam na een lange stilte.

"Voor wat er nog over is van de waarheid."

Aya staaarde naar het fjord. De lucht was open, de horizon wijd. Maar ze voelde zich omringd. In haar borst groeide iets wat geen angst was, maar anticipatie. Wat ze nog niet wist: Doyle sprak de waarheid. En ook dat zou niet genoeg zijn.

Hoofdstuk 5 - Reykjavik, spiegelstad

Aya liet Grundarfjörður achter op een besneeuwde ochtend, met enkel een leren tas, een dikke sjaal en de capsule verborgen onder haar kleding. Doyle reed, zwiingend, zijn blik strak op de weg die zich slingerde door de lavavelden naar Reykjavik. Er werd niets gezegd over hun verleden - niet over Jakarta, niet over Seoul, en vooral niet over Misaki. De stilte tussen hen was geen muur, maar een brug vol barsten.

In de hoofdstad kreeg Aya een nieuwe identiteit en werd ondergebracht boven een boekenwinkel aan de Laugavegur. De geur van oud papier en IJslandse turf verwelkomde haar als een verloren moeder. De boekverkoper, een weduwe genaamd Solveig, stelde geen vragen. Aya voelde zich veilig. Voor even. In de dagen die volgden, werkte ze samen met Elín - een briljante jonge cryptografe, opgegroeid in een activistisch kunstenaarsgezin in Hafnarfjörður. Elín droeg wollen truien met IJslandse patronen en luisterde naar Björk op cassette. Haar hersens waren vlijmscherp, haar moreel kompas robuust. Samen onderzochten ze hoe Project Yürei zich opnieuw manifesteerde onder een nieuwe naam: Helix Protocol. Data toonden netwerken die sociale mediaverslaving, gedragsvoorspellingen en politieke instabiliteit niet langer als bijeffect, maar als doel hadden.

“Ze bouwen geen systeem om ons te controleren,” zei Elín. “Ze bouwen een systeem om onze keuzes vooraf te maken.” Aya voelde het gewicht van de capsule groeien.

Die nacht, liggend tussen de boeken over geschiedenis, oorlog en ecologie, dacht ze aan de woorden van haar vader: “Technologie is nooit neutraal. De handen die het vormen, tekenen ook onze toekomst.” En haar handen beefden. Want zij had het beststuk nog altijd in haar bezit.

Hoofdstuk 6 - Code en verraad

Tijdens een ontmoeting in een ondergronds datacentrum buiten Reykjavik, tussen oude servers en beton vol vocht, deelde Elín verontrustend nieuws: er was een inbraakpoging geweest in de cryptolayer van de capsule. Alleen mogelijk van binnenuit. Doyle bevestigde het: “Iemand heeft je toegangscode - of iets dat erop lijkt.” Aya zweeg, maar haar hart trok samen. De kans was reëel: Keiko. Of erger, iemand die haar beter kende dan zichzelf.

Die nacht droomde ze opnieuw van Misaki. Niet haar dood, maar haar stem. “Aya,” zei ze, “je kunt de aarde niet helen door jezelf te verliezen.” Het was een echo uit hun jeugd, toen ze in een herbebossingsproject hielpen na de tsunami van 2011. Ze geloofde toen nog dat alles groeide, als je het maar water gaf. Nu wist ze beter: niets groeit in leugens.

De volgende dag nam Aya een besluit. Ze braken in bij een serverlocatie buiten Keflavík, in een zone die in geen enkel NAVO-document nog officieel bestond. Wat ze daar vonden: visuele bevestiging van Helix Protocol, gekoppeld aan AI-cellen die direct terug te leiden waren naar het oorspronkelijke Yürei-model. En erger: live tests. In Zuid-Amerika. In Zuidoost-Azië. In IJsland. Gedrag van bevolkingsgroepen werd niet alleen voorspeld, maar aangepast. Ingeruild. Uitgewist.

"Ze herschrijven ons," fluisterde Elín.

Aya voelde het in haar ruggengraat. Niet angst. Maar verantwoordelijkheid.

De capsule werd zwaarder, alsof het haar innerlijke conflict woog. Vernietigen zou alles beëindigen. Maar ook elk bewijs uitwissen.

En dan herinnerde ze zich een zin uit een boek dat ze die week in de winkel had gevonden: "Duurzaamheid begint waar waarheid wordt herkend als een plicht, niet als bezit."

Hoofdstuk 7 - Keiko's Spiegel

De coördinaten die Elín had opgegraven leidden naar een locatie diep in het zuidoosten van IJsland, aan de voet van de Vatnajökull-gletsjer. Vroeger was het een onderzoeksstation voor klimaatdata. Nu, zo vermoedde Aya, was het iets anders: een echo van wat verborgen moest blijven.

Ze gingen te voet het laatste stuk, begeleid door het gedempte dreunen van de gletsjer. Elín bleef achter in de nabijgelegen buitenpost. Doyle had zich ergens in de stad teruggetrokken - onder de radar, zoals hij dat noemde. Maar Aya wist: als het écht gevaarlijk werd, zou hij verschijnen. Zoals altijd.

In de schaduw van een ingestorte observatietoren, vond Aya haar. Keiko. Ze zat op een bank van bevroren staal, gehuld in een grijze jas, haar haren korter dan ooit, haar gezicht mager, getekend. Maar haar blik? Nog altijd dezelfde ijzige scherpte. Nog altijd dat zweem van afstandelijkheid die ooit aantrekkingskracht was geweest.

"Je hebt het dus niet vernietigd," zei Keiko. Haar stem klonk als winterlicht op glas.

Aya antwoordde niet.

Keiko hield een tablet vast en draaide het scherm. Er verschenen grafieken. Gezichtsherkenning. Gedragspatronen. Psychologische profielen in real-time. "Helix Protocol draait. Op drie continenten. Het is geen project meer, het is infrastructuur."

Aya keek. Zag. Begreep. "En jij... werk je er nog voor?"

Keiko schudde langzaam haar hoofd. "Ik werkte nooit voor hen. Ik werkte tegen hen. Altijd al. Alleen begreep niemand mijn methode."

Aya's hart bonsde in haar borstkas. "Jij gaf me destijds aan."

"Om je te redden," zei Keiko zacht. "Zodat jij dit kon doen. Omdat ik het niet meer kon."

Een stilte. Geen vrede, maar een tijdelijk wapenstilstand.

"Waarom heb je me hierheen gehaald?" vroeg Aya.

"Zodat je kunt kiezen. Niet of je publiceert. Maar hoe. En wie je vertrouwen geeft."

Aya keek naar haar, lang, alsof ze voor het eerst naar haar keek. Keiko had nooit gelogen. Ze had alleen niet alles gezegd. En soms, begreep ze nu, is dat het ergste soort verraad.

Hoofdstuk 8 - Bloed en Code

Ze hadden geen uur samen doorgebracht in de ijskoude installatie of de aanval begon. Eerst een laag, constant gebrom. Daarna drie zwarte voertuigen op rupsbanden, zichtbaar via de oude bewakingscamera's. Geen officiële logo's. Geen vlaggen. Alleen efficiëntie in beweging. "Drones," fluisterde Keiko.

Een explosie schudde het gebouw. Aya werd achterovergeslagen door de drukgolf. Een moment van desoriëntatie - en toen het gekraak van voetstappen in de hal.

Keiko greep Aya's arm en trok haar mee door een zijgang die leidde naar het oude onderzoeksarchief. Daarachter: een liftschacht die al tien jaar niet meer werkte. Ze klommen. Trager dan ze wilden. Maar sneller dan ze durfden.

In haar oortje kraakte een stem. Doyle.

"Ze volgen je datapuls. Je capsule zendt. Ik leid ze af - maar het is eenrichtingsverkeer."

Aya vloekte zacht. "Je bent in Reykjavik!"

"Ik was. Nu niet meer."

Een schot klonk, dichtbij. Keiko draaide zich om, trok een wapen uit haar jas, en schoot terug. Twee aanvallers vielen. Ze schreeuwde niet. Geen adrenaline. Alleen focus. Zoals vroeger, tijdens oefeningen in Okinawa, toen ze nog geloofden dat waarheid een uniform droeg.

Ze bereikten een oude opslagruimte. Doyle lag daar - bloedend, zijn schouder verbrijzeld.

"Je moet het vernietigen," gromde hij, toen hij Aya zag. "Of ze winnen. Voor altijd."

Aya haalde de capsule uit haar binnenzak. Hij keek ernaar alsof het een dodelijk relikwie was. "Wat jij vasthoudt, is niet de waarheid. Het is hun macht. Jij bent de enige die het verschil kent."

Ze keek hem aan. "Of ik publiceer het."

Hij lachte. Een rauwe, vermoeide lach. "Je gelooft nog in openbaarheid? In eerlijkheid? Je bent niet veranderd."

Ze knielde bij hem neer. "Ik ben wél veranderd. Omdat ik nog maar één ding geloof: dat waarheid pas iets betekent als je haar deelt. Niet beschermt."

De capsule voelde warm in haar hand.

De kracht om werelden te herschrijven. Of te herstellen.

Aya stond op. "Ik weet wat ik moet doen."

En voor het eerst voelde ze dat haar keuzes geen gewicht meer droegen. Alleen richting.

Hoofdstuk 9 - De echo van Misaki

Ze bereikten de kust aan de zuidwestzijde van het schiereiland, waar de wind minder beet maar niet minder sprak. De hut was klein, gemaakt van verweerd drijfhout en turf, weggedrukt in een baai waar de golven niet braken maar fluisterden. Het was daar dat Aya het manuscript schreef. Niet op een laptop, maar op papier. Ze begon met één zin:

"Mijn zus stierf voor een waarheid die niemand mocht bezitten."

En dan: pagina's vol van herinnering, van Yūrei's geboorte uit de resten van Operation Paperclip, van Seoul, van Keiko, van Doyle. Van de algoritmes die angst verkochten als veiligheid en onzekerheid als efficiëntie. En tussen de woorden door: haar eigen groei, haar val, haar verraad van haarzelf - en haar keuze om dat niet als eindpunt te beschouwen.

In de avond, terwijl het noorderlicht als een dansend litteken over de hemel trok, liep Aya naar het strand met de capsule in haar hand. Ze ging zitten in het zand. De lucht rook naar zout, de aarde voelde oud. Ze activeerde de interface één laatste keer.

Op het scherm verscheen een opname. Misaki.

Haar stem was zacht, ontdaan van verwijt of oordeel. "Je denkt dat waarheid iets is dat je moet beschermen. Maar waarheid is adem. Het verdwijnt als je het opsluit."

Aya huilde. Stil, zonder snikken. Tranen die haar gezicht verwarmden in de IJslandse kou.

Ze liep naar de branding.

En liet het los.

Geen drama. Geen explosie. Geen grootse muziek.

De capsule zonk - klein, onbeduidend - tussen basaltstenen en tijd.

Maar de waarheid? Die had ze net gezaaid.

Hoofdstuk 10 - De boeken van Grundarfjörður

Ze keerde terug naar Grundarfjörður, waar de lucht weer rook naar turfrook en de visnetten 's ochtends dampend op de steigers lagen. Haar oude huis had iemand anders gekregen. Beter zo. Ze vond een klein wit huisje aan de rand van het dorp, met uitzicht op de fjord en de silhouet van Kirkjufell aan de horizon. Ze werkte in de boekwinkel van Solveig, op de plek waar ooit haar schuilnaam lag. Nu gebruikte ze haar eigen naam weer. Niemand maakte daar een punt van. Aan de muur hing ze een handgeschilderde tekst in kalligrafisch Japans.

光の下で、真実は育つ。

"Onder licht groeit waarheid."

Kinderen kwamen langs. Sommigen wilden lezen. Anderen gewoon stil zijn. Eén jongen, Ísak, vroeg op een dag of je ook boeken kon schrijven als je de waarheid niet kende. Aya had gelachen en gezegd: "Vooral dan." Ze organiseerde kleine avonden. Niet lezingen, maar kringen. Boeken over waarheid, oorlog, vergeving, duurzaamheid. Van Orwell tot Frankl, van Rachel Carson tot IJslandse volksvertellingen over rechtvaardige geesten. En af en toe: een naamloos manuscript. De hare. Ze gaf het soms aan iemand. Nooit met uitleg. Alleen met de woorden: "Als je ooit twijfelt of je gek wordt van wat je voelt - lees dit."

En telkens weer verschenen er zinnen op de leestafel. Eén per week.

Deze week: "Adem de waarheid."

Volgende week: "Verzet is geen wapen. Het is een keuze."

Aya sprak weinig. Maar als ze lachte, viel de kamer stil.

Hoofdstuk 11 - Het licht dat bleef

Het was oktober. Het seizoen waarin de dagen korter worden en de kleuren dieper. Waarin IJsland zijn ware gelaat toont - zonder opsmuk, zonder belofte. Alleen essentie. Aya liep dagelijks van haar huisje naar de boekwinkel via de kustweg. De lucht rook naar zeewier, de fjord lag als vloeibare leisteen onder het lage zonlicht. In de winkel was het warm. De kachel tikte, het hout kraakte, en tussen de boeken hing de geur van papier en kaneelthee.

Soms kwam een vrouw langs, met Japanse trekken. Ze zei weinig. Ze bladerde door boeken over herstel na oorlog, over verhalen die de geschiedenis nooit schreven, maar wel droegen. Aya bood haar koffie aan, soms een stilte. Nooit een verklaring. Maar tussen hen groeide iets. Geen vriendschap. Geen verwantschap. Eerder: wederzijdse herkenning van mensen die ooit vielen - en kozen om te blijven liggen tot ze besloten op te staan.

Op een avond, na sluitingstijd, liep Aya naar de rand van de fjord. Het noorderlicht danste boven haar - alsof de hemel haar verhaal opnieuw schreef, in tinten groen en zilver. Ze dacht aan Keiko. Aan Doyle. Aan Elín. Doyle had geschreven vanuit Canada. Hij werkte nu met een kleine groep activisten die zich richtten op het stilleggen van machine learning-projecten die ethiek hadden ingeruild voor effectiviteit. Zijn laatste zin: "Soms is vertragen ook verzetten."

Keiko bleef onvindbaar. Misschien koos ze opnieuw voor de schaduw. Of misschien was ze vrij. Aya haalde een klein boekje uit haar jaszak. Geen notities meer over codes of spionage. Alleen reflecties. Over adem. Over aarde. Over hoe je waarheid leeft in daden, niet in woorden. Ze sloot haar ogen en fluisterde: "Dank je, IJsland. Voor het bewaren van stilte tot ik haar kon verstaan." En de wind antwoordde niets. Zoals alleen echte antwoorden doen.

Hoofdstuk 12 - De val die een landing werd

Jaren later zou iemand zich een vrouw herinneren in een dorp aan de voet van een berg die uit de zee leek te groeien. Ze verkocht boeken, sprak zelden, maar als ze lachte, viel de kamer stil. Soms kwam er een Japanse vrouw bij haar langs, of bleef zelfs weken. Ze leken op elkaar - en toch weer niet.

De vrouw droeg vaak een wollen sjaal, liep op blote voeten in huis, en schreef zinnen op kleine stukjes papier die ze tussen boeken stopte. Korte zinnen vaak. Eén zin bleef hangen in het geheugen van een lokale jongen, nu zelf bibliothecaris: "Ik ben gevallen." Hij begreep pas veel later dat ze daar niet misprijzend over sprak. Maar met dankbaarheid.

Op een avond, aan het einde van een lange nazomer, liep Aya naar de kliffen van Grundarfjörður. De zee was kalm. De lucht helder. De aarde stil. Geen drones. Geen vijanden. Alleen het ritme van de oceaan als een kloppend hart, oud als de waarheid zelf.

Ze knielde in het zand. Haar hand strekte zich uit, alsof ze iets vasthield. Maar er was niets meer. En dat was genoeg. Ze dacht aan haar moeder, die haar leerde dat elke kalligrafiestreek betekenis draagt - ook als de inkt opdraakt. Ze dacht aan haar vader, die zei dat waarheid zich niet verdedigt, maar eenvoudigweg aanwezig is. En ze dacht aan jou, misschien. Jij zult deze plek ooit betreden.

Misschien voel je haar echo in de wind. Misschien herken je het pad dat naar de klif leidt. Misschien open je een boek waarin een handgeschreven zin wacht:

"Duurzaamheid is niet het redden van de wereld. Maar het weigeren haar te verliezen."

De ramen van de boekwinkel achter haar gloeiden warm. Binnen lagen boeken over AI, oorlog, liefde, stilte. Geen helden. Geen profeten. Alleen mensen die keken. Die voelden. Die durfden.

Aya sloot haar ogen.

De wind streek langs haar gezicht als een belofte.

De val was geen einde geweest.

Het was een thuiskomst.

EERVOLLE VERMELDING

Tomaten, oude mannen, zeep

Eva De Bleeck

Dag na dag schep ik met een lepel langs mijn binnenkant en voer hem daar hapjes van, zoals een vader zijn kind maar dan omgekeerd. Deze ochtend stond ik op en voelde me helemaal hol en bijna leeg, de lepel ratelt langs mijn ruggenmerg.

Het kommetje van mijn hand schuift heen en weer over het houten broodplankje en de losse kruimeltjes rollen samen tot een kluitje vogelvoer. Ik sta voor de wasbak en zie, aan mijn weerspiegeling in het raam, hoe doorschijnend ik geworden ben. Daarachter, door mezelf heen, in de tuin, kan ik mijn zwervende vader zien. Ik herinner me hoe ik zijn veel te grote jas aantrok, dan kon mijn beer er ook nog bij. De blauwe speelkaarten met een vergeeld randje en een scheurtje in de aas en ik die dat wist en hij niet, alsof. Pijpen stoppen en even zachtjes lurken, als mijn moeder het niet zag. Zij aan zij naar de wolken staren en de vogels en hij kende alle namen. Samen kapot aan mijn moeders graf.

Mijn handen draaien de kraan open en spatten schuim vullen knisperend de wasbak en de stilte. Mijn vaders blauwgrijze kiel zit nu gebogen over de restanten van de moestuin, zijn handen graven gretig als een kind in een grote zandbak en de korrels belanden in zijn oren, in zijn haar. Hij zoekt de aardappelen die dit jaar niet zijn geplant. Aan weerszijden tikken droefbruine aalbessenstruiken op zijn schouders. Moe en doorgebogen fluisteren ze in zijn oren over het gemis van hun vruchten, die hen andere jaren zo fier recht naar de hemel deden groeien.

Hij luistert niet. Hij kruipt er tussendoor, op handen en knieën, zijn blik op iets nieuws gericht. Even blijft hij zitten en komt dan krabbelend overeind, loopt naar het huis. Zijn pluizig witte haar waait alle kanten op, de knieën van zijn broek zitten onder de modder. Hij komt naar me toe. De armen vooruit gestrekt met twee bruingevekte klauwen beschermend rond de schat die hij mij wil laten zien. Ik ga naar de deur en zwaai hem open, omdat hij dat van mij verwacht.

Hijgend van plezier slaan zijn groene ogen hoopvol naar mij op als hij zijn handen ontvouwt. Drie bleekgroene balletjes, niet groter dan een noot, liggen in stille verrukking op zijn palmen. Zij mond glinsterend van het speeksel dat uit een mondhoek begint te stromen.

Ik slik het mijne weg en alles wat daarachter dreigt te komen.

“Lekker, tomaat.” stoot ik uit en ik geef klopjes op zijn schouder.

Onhandig worden de tomaten mij in de handen geduwd. Een slietje kwijl kringelt er bovenop, als een draad honing die uit de bus wordt geknepen. Terwijl hij naar binnen sloft en ik alleen in de keuken achter blijf, knijpt mijn onmacht het sap eruit.

Modderig zijn twee klompen op de mat achtergebleven, twee wollen kousen liggen in de hal en daarachter in de woonkamer kan ik hem horen kraken. Zijn benen met de paars uitwaaiende aders en de voeten bol van het oedeem, zijn in de schommelstoel een perpetuum mobile opgestart. Met zijn kousen in mijn hand ga ik de kamer binnen. Zijn ogen zijn dicht. Het zonlicht poetst zijn schedel en ik weet dat hij daaronder ijsbeert, die alsmaar groter wordende seniel die huist onder zijn schedeldak. Elke dag trekt hij de hoeken van mijn vaders glimlach een beetje hoger, een beetje onnozeler, een beetje meer uit vorm.

Plots gaan zijn ogen open en kijkt hij mij recht aan, écht aan. "Mijn jongen.", zucht hij en mijn nek wordt zo week dat ik mijn wang tegen zijn borst wil vleien en zijn hemd doorweken met al het vocht dat mijn hoofd produceren kan.

"Mijn jongen, mijn jongen mijn jongen ...", drie keer na elkaar. Tranen sporen langs mijn rimpels en door mijn keelgat, langs mijn mond, wappert een dunne "vader". Ik kijk op en zie, dat gezicht is niet meer van hem, hij is alweer weg.

Zijn buik begint te schudden. Eerst giechelt hij wat maar algauw kraait hij van het lachen, die gek die mij bestookt, die zich in mijn vader heeft gewurmd en hem van ons beiden heeft geroofd. Sissend knijpt hij in zijn blaas en de voorkant van zijn broek wordt donker, de schommelstoel druppelt, het tapijt is nat.

Mijn hand wil zijn keel grijpen maar schuift dan achter zijn rug en ondanks mijn eigen ouderdom, komt mijn vaders vogelgewicht zo in mijn armen omhoog.

In de badkamer stroop ik hardhandig zijn beide broeken in één ruk naar beneden. Mijn ruwheid brengt zijn slappe, gemakkelijk te beschadigen huid, twee striemen toe. Samen met mijn wangen kleuren ze vuurrood. Hij geeft geen kik, zijn hoofd wiegt heen en weer, met één been in de wereld en dan er weer uit. Zou hij eindelijk reactie geven, als mijn vuisten gingen bonken? Ik draai de kraan open en voel met mijn pols. Niet te warm en niet te koud.

Eén hand tilt zijn balzak op, er gaat een steek door de mijne, mijn blik wendt zich af. Tevergeefs, zelfs met mijn ogen dicht zou ik zijn groeven daar beneden nog kunnen naboetsen, de overjaarse zachtheid van zijn scrotum, de ader die daar klopt, zijn reeds overleden lid. Ik ken hem beter dan het mijne tegenwoordig. Snel en routineus werk ik de klus af, gebruik massa's zeep om de geur van oudemannenpis uit mijn neusgaten te drijven. Algauw wordt de ruimte te klein, te benauwd, drijft ons terug naar beneden.

De klok slaat voor het eten, dus ik plant die vreemde in de keuken op een stoel, zodat hij bij mij kan zijn.

Ik draai het gas open, vul een pan met water, geef de staande klok een opwindbeurt. Met de aardappels in mijn handen ga ik naar de wasbak, ik leg ze erin, richt mijn hoofd op en mijn ogen vangen in het raam mijn weerspiegeling op. Was ik daarstraks niet nog minder doorzichtig? Ik zie nu nog slechts vege. Of nee, toch vaag een man, hij staat naar adem te happen in het raam. Ben ik dat? Hangende schouders. Hangend lijf. Oude, wegzakkende man.

De klok slaat alweer. Vanuit de hoek klinkt een sijpelend geluid, een broek wordt donker, de keukenstoel druppelt, de tegels zijn nat.

Juryverslag

Jury

Luk Robijns (voorzitter)

Ann Ecker

Marleen Wulms

We hebben dit jaar maar liefst 117 verhalen ontvangen met een divers aanbod aan thema's, anekdotes en avonturen met een schijnbaar autobiografische achtergrond. Toch blijft de verbeeldingskracht overeind, zoals in de vele verhalen over transitie blijkt: graag in een andere huid kruipen, graag in een dier veranderen. Opvallend is eveneens het aantal verhalen dat meteen in de eerste zin al het woord 'ik' bevat.

De jury was tevreden over de kwaliteit van de inzendingen. Opleidingen allerhande in creatief schrijven werpen hun vruchten af: er zijn nog weinig taalfouten en de verhalen zijn ook gewoon beter. De kwaliteit stijgt jaar na jaar. Na een eerste lezing bleven er nog 14 verhalen over. Hieruit werd unaniem **De gevallen vrouw** van **Rob van Vugt** uit Roermond (Nederland) als winnaar van de **Hendrik Prijs-prijs 2025-2026** gekozen.

De gevallen vrouw is een mysterieus verhaal over het bezit van de sleutel tot de waarheid in een geheime wereld. Een capsule niet groter dan een luciferdoosje is de motor van het verhaal over leden van geheime diensten die spannende levensfasen meemaken en zoeken naar de waarheid. De spanningsboog is zeer zorgvuldig opgebouwd in korte hoofdstukken, een indeling die je normaal niet verwacht in een kortverhaal. Deze hoofdstukken vormen de krachtige sprongen in dit verhaal. De stijl wordt gekenmerkt door korte zinnen, essentiële zinnen. Zoals de auteur zelf zegt: "Waar IJsland zijn ware gelaat toont, zonder opsmuk, zonder belofte. Alleen essentie." De kille sfeer van IJsland wordt heel geslaagd opgeroepen. Tevens wordt de lezer gedwongen na te denken over allerlei aforismen en gezegden, die passen in het verhaal, maar die je niet verwacht in een thriller. Een terechte winnaar!

Ook het kortverhaal **Tomaten, oude mannen, zeep** kon de jury bekoren. Zij kent dan ook graag een **eervolle vermelding** toe aan **Eva De Blicke** uit Lebbeke.

Een pakkend anekdotisch verhaal over een zoon die zijn oude, dementerende vader verzorgt met zorg, maar ook met cynische relativering. Het verhaal biedt de lezer rake beschrijvingen en een bijzonder goede en vernieuwende beeldspraak:

De armen vooruit gestrekt met twee bruinegeklepte klauwen, of:

Het zonlicht poetst zijn schedel en ik weet dat hij daaronder ijsbeert.

Op het einde herkent de zoon zich in zijn vader: de generatiecirkel wordt gesloten.

6^E JONGERENPRIJS VOOR KORTVERHAAL

EERSTE PLAATS

Zwembad met twee figuren

Ivanovich Correa

Het landhuis waar we samen zijn opgegroeid voelt koel binnen. Moeder legde altijd uit dat dit komt omdat de dakrand zo groot is, waardoor er geen zon binnen kan. In de winter is het dan warm en gezellig. Dit komt door het rieten dak, de warmte uit de houtkachel wordt goed tegengehouden. Nu is het fris en leeg. Ik hoor wel gespetter in de tuin, hij zwemt weer. Terwijl ik naar hem toe loop, merk ik dat de geur binnen wel is veranderd. Sigaretten. Ik was ermee begonnen, roken, ondertussen gestopt. Hij niet.

Ik zie hem onder water. Zo lang mogelijk volhouden, van de ene naar de andere kant. Mijn record was altijd drie afstanden.

Zijn gitaar ligt aan de rand van het zwembad, zijn versterker ook. Ik was ermee begonnen; kunstenaar te zijn. Na vijf afstanden komt hij boven water. Zijn hoofd drijft voor de tippen van mijn schoenen. Hij lacht.

"Weet je nog toen ik van de achtste verdieping van dat hotel in het zwembad sprong?" vraagt hij. Ik reageer niet. Niet echt. Vanbinnen komen er duizend reacties als duizend verschillende stemmen, maar ik sta in hermetische stilstand met mijn nette kleren.

"Elke keer als ik zwem, herbeleef ik dat moment." Hij kruipt uit het zwembad en legt zijn naakt lijf op de warme tegels. "Heb je sigaretten bij?"

Ik ben gestopt. Hij lacht weer alsof er iets grappigs is. Ik weet dat het gewoon zijn manier van doen is. Toen we nog aan de zee woonden noemden de burens hem altijd de glimlach van het leven. De naam van zijn laatste album.

Het waait. Ik sta er als een stijve pop met die nette kleren. Alsof hij mijn gedachten kan lezen zegt hij dat het paarse hemd me goed staat.

"Van papa?"

"Nee, van opa," antwoord ik.

"Moet wel goed werken bij de vrouwen dan."

Het enige waar ik beter in ben dan hij, misschien. Hij lacht nu echt en kijkt richting de dennenbomen die voor de wind plooiën, alsof hij de oude casanova ziet staan. Hij heeft opa niet eens gekend, geen kankerloze opa. Alles wat hij weet, heb ik hem voorgelezen uit mijn puberale gedichten.

"Schrijf je nog?" Voor hem is dit als 'hoe gaat ie?' vragen.

"Slecht," zeg ik.

"Wat bedoel je?" Hij leunt op zijn ellebogen.

"Ik schrijf niet meer."

Zijn blik snijdt. Het kristallijne water beweegt nog zachtjes in golven.

"Ik reis veel," zeg ik om mijn gedachten te verzetten.

"En schrijf je dan geen dagboeken meer? Die vond ik altijd zo inspirerend."

Heb ik inderdaad aan zijn liedjes gemerkt, dat die inspirerend waren. Hij rekt zich uit tot aan de versterker en neemt een pak sigaretten dat erachter ligt. "Natte sigaretten, de beste." Dat zei ik altijd ook.

Ik begin me af te vragen waarom ik eigenlijk ben gekomen.

Het strelen van de lucht nog eens voelen, de muziek in de kleuren van de struiken, de heuvels in de verte en de wolken die soms laag komen om er een kleedje rond te maken van katoen. Al die dingen die ik vroeger zo mooi kon vastleggen in woorden om die woorden dan samen te brengen in zinnen en die zinnen in gedichten.

Bij hem voel ik me precies van karton. Ik wil graag boos worden, schreeuwen, dat wil ik, luid schreeuwen en mijn stem bevrijden over de onbewoonde enormheid om ons heen. En daarna zou ik mijn kleren willen uittrekken om weer met hem te zwemmen. Om weer drie afstanden af te leggen en dat hij er maar twee kon. Weer voetballen in de tuin, weer liedjes verzinnen terwijl we huppelen naar de volgende beklimbare boom.

"Mag ik je iets vragen?" De rook ontsnapt uit zijn neusgaten en maakt zich dan onzichtbaar in de lucht, net als onze belofte om daar ooit samen te wonen. Onzichtbaar met een geurtje. "Jij weet dat ik het soms nog doe, maar ik zou het liefst hebben dat mama het niet weet. Ik wil niet dat er vandaag weer ruzie ontstaat."

"Ik mis je." Ik zeg het niet. Ik knik gewoon.

"Ik ben vandaag helemaal clean zoals je ziet," voegt hij eraan toe.

"Sukkel" denk ik. Het water is gestopt met bewegen, ik vind er een weerspiegeling in. De bomen op de achtergrond komen me bekender voor dan de man in de zon die leren schoenen draagt.

Een motor nadert en mijn lichaam beweegt voor de eerste keer in het voorbije kwartier. Het is de rode auto van mama, het eten is er.

Mijn broer staat op. De laatste druppels glijden weg van zijn borst en beenharen. Hij lacht nog een laatste keer naar mij, vanaf nu krijgt mama zijn perfecte tanden te zien.

Het gras was vroeger blinkend groen omdat papa het verzorgde. Nu is het geel en droog, en mijn broer zijn sigaret ligt daar. Ik kijk ernaar, hij loopt me voorbij en stiekem hoop ik dat alles in de fik vliegt.

TWEEDE PLAATS

Émile Keveryn

Naar het verleden kan ik alleen maar onzeker kijken.

Naar de toekomst kan ik alleen maar blind reizen.

Ik kan niet naar de toekomst of het verleden.

Ik kon alleen naar het nabije heden.

In feite zit ik nu al op die trein. Wat poëtisch te zijn.

Misschien verzacht dat mijn verlangen. Drijven door de nacht op verhalen en gezangen.

Denk na over wat mijn pen schrijft. Denk na over wat er overblijft.

Toch blijft het geluid van de locomotief heviger.

Ik sla mijn schrift toe. Ik weet het wel, ik ben gewoon dramatisch en moe.

Maar ook mijn dromen nemen me terug naar toen. Papa nam me op de schouders, zijn dikke kapoen. Ik wil hier niet zijn. Dan val ik eraf. Hoofd recht tegen de ____.

Ontwaak. Gil in mijn wagon. Als ik gewoon terug kon.

De slapelozen staren me aan. Het is alsof zij wel weten naar waar we gaan. Diepe holle zwarte gaten voor ogen. Ruggen gekraakt en gebogen. Barsten in hun koppen, ze roepen om te stoppen. Ze huilen, ze bidden, ze smeken. Zij weten dat we worden bekeken. Nee, neen nee nee ik kan hier niet zijn?! Wanneer ik naar mezelf kijk word ik overspoeld door een onbeschrijflijke pijn.

De Bestemming

Mijn huid gesmolten. Het gloeit hier zo heet als zeshonderdzesenzestig zonnen. Ik voel niets, niet de planken vloer, niet de paarse stof van mijn stoel. Toch brandt de temperatuur zo verschrikkelijk. Mijn skelet. Het enige wat overbleef. Geen ingewanden. Geen brein. Alleen gedachten, beenderen, mijn favoriete gele trui en schriftje. Ik wil opstaan, weggaan maar zit vastgenageld aan mijn stoel. Paniekerig flitst mijn blik rond. Links van me een raam met zwarte contouren. Een pikzwarte lucht zweeft boven de gloed van een rood meer met inkt voor water. Het reikt zover het oog kan zien. Het getsjoek geeft aan dat het een locomotief is. Rechts van me zit ook een skelet. Lang purperen jackje met een takje in het zakje. Zijn schedel ligt in zijn hand te rusten. Er zitten bulten en sneden in. 'Dus waarom zit jij hier slapeloze?' Ik had geen antwoord. Alleen een vraag. 'W-waar zijn we?'

Hij heft het hoofd op. 'Nou dat lijkt me duidelijk. Met een schriftje als favoriete voorwerp leek je me wel een slimme. Of zat ik fout?' Ik ben er dus echt, wow. 'Dus?'

'Nee, ik dacht gewoon niet dat ik... Dit is een fout. Ik hoor hier niet te zijn. Ik-ik ben...'

Er valt niets te zeggen. Dus ik staar maar wat naar mijn schrift. Degene naast me kijkt, zucht.

'Dus hoe oud ben je? Je lijkt me niet zo oud.' Ik mompel dertien. Open mijn schrift. Probeer mijn gedichten te lezen. De pijn leidt me af.

'Vroeg vriend. Te vroeg. Wat is je bestemming?' Geef geen antwoord. Ik kan me moeilijk oriënteren. Er gebeurt te veel ineens. Er moet betekenis zijn. 'Wat is de betekenis hiervan, is dit mijn... Straf?' Hij haalt zijn schouders op. 'Weet ik niet. En ik ben al rond de tweeduizend jaar passagier op deze trein. Dit is mijn bestemming. Waar is de jouwe?' Hij knipoogt, hoe weet ik niet. Hij valt op tussen de andere skeletten, de slapelozen op de trein. Joelend proberen sommigen zich tevergeefs los te rukken van hun stoelen. Jankend bidden anderen. De man naast me niet. 'Wie ben jij?' vraag ik. Stem nog altijd schokkend. Hij zucht opnieuw, wrijft in zijn handen. 'Ik huh? Ik ben gewoon een naïeve zondaar op zoek naar hoop. Maar waar is je bestemming? Trouwens, stop alsjeblieft met het ontwijken van mijn vragen. Dat is ongeleefd.' Even denk ik na. Wat gebeurt er allemaal? Dit is krankzinnig. Ik had nooit moeten... tranen vloeien. Ze stromen door mijn schedel. Druppelen op mijn schrift. Dan verdampen ze door de warmte. Een aroma rook vervangt de tranen op mijn hoofd. Voor een minuutje maar zie ik alleen de wolk. Grijs. Of misschien wel een uur. Dit moment is fijn. Korte rust ook al maar voor een secondje. Hoef eventjes niet naar de miserie rond me te kijken. Totdat ik het wel moet. Hij staart me dood aan. 'Wat bedoel je met de bestemming? Waar gaat de trein naartoe?' De temperatuur brandt opeens niet meer zo hevig. 'Gewoon je bestemming. Voor iedereen is het anders. Sommigen een nuchtere spa. Anderen een boksring?' De reden weet ik niet, maar iets rond deze man fluistert me in de waarheid te zeggen. 'Wacht, dus dit is een beproeving?' 'Een interventie. Een bekentenis. Een verlossing. Nee. Dit is gewoon een gesprek. Over jou.'

De hitte brandt harder. Tegen mijn borst omhels ik mijn schriftje. Goed aan het voorbereiden wat te zeggen. 'Ik probeerde altijd aardig te zijn tegen iedereen. Meestal zit ik gewoon op mijn kamer te schrijven over van alles en nog wat. Ik probeer gewoon een reden te zoeken voor alles. Want reden geeft motief en stabiliteit. 'De man kijkt naar boven. 'Je gaat geen surfplank vinden met een metaaldetector.' Daarna zwijgt hij. Blijft naar boven staren. Boven mijn pijn komt nog iets. Druk. Ik wil mijn gedichten lezen. Ik kijk terug in het schriftje. Het gezicht van mijn vader. In inkt. Hij schreeuwt doodsbang. De bladzijde ernaast. Mijn moeder. Zij gilt in shock. In inkt. Ik draai de bladzijde om. Mijn beste vriendin. Mijn zus. Mijn grootouders. Mijn vrienden. Mijn ooms. Mijn tantes. In inkt. Sla het dicht. 'Wat? Wat is mijn bestemming? Moet ik mijn euhm tekortkomingen bekennen?' Hij beweegt zich niet. 'Poëzie.' Dit heeft geen nut. Ik kijk het raam uit. De pijn is onverdraaglijk maar toch draag ik hem. Afleiding helpt niet. Misschien moet ik ook beginnen te bidden. Na een tijdje kijk ik weer in mijn schrift. Mijn vader is van positie veranderd. Hij lijkt er wel uit te komen springen. Sla het dicht. Open het. Zijn gezicht puilt door de bladzijde, een vreselijke uitdrukking. Sla het dicht. Mijn eigen inkt die me zou verslinden. Dat zou poëtisch zijn. Ha. Daar trap ik niet in. Ik laat het schriftje voor me vallen. Kijk naar waar de man naast me kijkt. Boven. Ik moet nadenken. De onvermijdbare pijn negeren. De inkt staat symbool voor mijn poëzie, toch? Dat is dan mijn ironische straf. Misschien mijn Tantaluskwelling? AARGH!! Die pijn! Nee dat kan het niet zijn. De anderen zijn zo luid zo vreselijk. Die man zei wel 'een schrift als favoriete voorwerp' en dit is mijn favoriete trui. Dus misschien...

Dertien jaar lang filosofeerde ik. Dat peins ik tenminste. De slapelozen kalmeerden, hielden conversaties met elkaar. Het leed werd snel maar niet snel genoeg verdraaglijker. Weet niet of het vervaagde of dat ik nog gevoellozer werd.

Reflecteerde over alles. Mijn straf eerst, de mensheid, de natuur, het leven, de dood. Nu keer me naar hem. 'Ik weet het.' Hij wendt zich af van het platfond van de wagon. 'In mijn tijd der leven was ik geobsedeerd door poëzie. Door reden. Maar er is geen reden of wel? Het is zinloos. Mijn kwelling is me hier tot de eeuwigheid laten speculeren over een niet bestaande reden voor mijn straf. Dat is de ironie dat het antwoord is dat er geen antwoord is.' Hij lacht. Een sympathieke lach met een greintje van medelijden. 'Neen slapeloze. Mooi bedacht maar neen. Het spijt me.' Wat dacht ik te bereiken? Verlossing? Ik huil weer rook. Die lost op samen met mijn gedachten. Ik kan niet meer. Terwijl ik ween maak ik geen geluid.

Dertien jaar lang weende ik. Ik voelde de temperatuur weer. Nu ijskoud. Zelfs zonder huid stak de koude in ons als miljoenen glazen spijkers. De gloed van het meer van inkt kleurde van rood naar lichtblauw. De conversaties van de slapelozen stopten. Alles wat kon gezegd worden was al gezegd. We waren allemaal standbeelden. Koude lijken. Ik denk weer na. Wat kan het kwaad. Mijn gedachten zijn leeggezogen. Er blijft één ding over. Niet filosofie, niet betekenis, niet poëzie. Mijn vader. Mijn moeder. Ik mis hun warmte, hun omhelzing. Ik mis het speels geplaag van mijn zus. Ik mis naar school fietsen met mijn beste vriendin. Ik mis de droge gesprekken met mijn grootouders. Ik mis het samenhorigheidsgevoel van mijn vriendenclub. Ik mis eten bij mijn tantes en ooms. Ik mis hun liefde. Ik mis hen. Ik zie het nu blind. Zij zijn wat overblijft. Liefde. Zij zijn de bestemming. De bestemming van verleden, toekomst en heden. Wat er overblijft. Ik mis hen. 'I-i... I-i-i-i-k.. I-k, m-mis hen. Ik mmmm-mis mijn f-f-familie. Ik w-w-wil... Ik hou. Ik mis.' De man kijkt me in de ogen. Hij lacht opgewonden. 'Eindelijk.' De pikzwarte lucht heldert op in een pure witblauwe kleur. Het meer vervangt zijn gloed door glans. Hij knuffelt me. De omhelzing voelt als die van mama, als die van papa. Warm, comfortabel. Hij staat van zijn stoel op. Ik pak de hand aan die hij naar me reikt. Hij helpt me recht te staan. Beide handen trillen wanneer hij over ze wrijft. 'Tijd om wakker te worden kind.' Zijn armen knallen tegen mijn borst. Scherven glas vliegen. Terwijl ik val zie ik de locomotief voorbijrijden. De val is stil. Hij wuift me uit. Ik sluit mijn ogen. Verdrink in de inkt. Ontwaak.

DERDE PLAATS

De geur van misdaad

Mirre De Groot

Inspecteur De Neuter

Ken je het gevoel waarbij je muurvast zit, letterlijk met je handen in je haar? Zoveel vraagtekens, zoveel gaten die maar niet ingevuld lijken te raken. Wie, wat, waar, hoe en waarom? Je zou denken dat ik hierop kick, want waarom kies je anders voor het beroep van politie-inspecteur? Toch bezorgen al deze onduidelijkheden me koude rillingen en laten ze me niet los. Theorieën, speculaties en mogelijke motieven spoken voortdurend door mijn hoofd. Waar is Veerle? Is ze vermoord? Of gevlucht? Zou Walter Torps iets met haar verdwijning te maken hebben? Hij was immers de laatste persoon die haar levend heeft gezien. Wat zie ik over het hoofd?

Ik laat mijn ogen nog eens door de ruimte dwalen, laat alle details op me inwerken. Oude foto's netjes ingekaderd aan de muur, een comfortabele fauteuil in de hoek van de kamer, de krant die nog onaangeroerd op de salontafel ligt en Walter Torps' hond die in zijn mand ligt te soezen. Op het eerste gezicht zou je denken dat er niets aan de hand is, een normale woonkamer. Toch beekroop me een akelig gevoel toen ik hier gisteren voor het eerst een voet binnen zette. Er klopt hier iets niet. Er heerst een vreemde sfeer en mijn buikgevoel zegt me dat meneer Torps lang niet zo onschuldig is als hij doet uitschijnen. Niet alleen verdween Veerle na het schoonmaken van zijn huis, ook gedroeg hij zich verdacht toen we hem gisteren meenamen om verhoord te worden.

Flashback naar de vorige dag

Wally 🐾

Oeh, de bel. Oeh, bezoek. De deur. Kom op baas, haast je een beetje. Ah, daar ben je. Ja, baas, dat was inderdaad de bel. We hebben bezoek. Baas opent langzaam de deur, een grote, brede man met een blauwe pet verschijnt. Baas kijkt raar naar de man. Heeft hij misschien geen koekjes bij zich? Nu je het zegt... het is wel een beetje een rare kwast. Hij lijkt wel immuun voor mijn charmes. Ik duw tegen je heen voor een reden, hoor. Zou je je hand eens uit je broekzak willen halen en me aaien? Niks, nada, noppes... Hij werpt me een afkeurende blik toe en heeft alleen oog voor baas. Dan niet, hé!

Inspecteur De Neuter

Een oudere, ietwat kalende man met de nodige ouderdomsrimpels doet de deur open. Zijn hond, met een bruin krullende vacht en witte bles, volgt hem op de voet. Ik heb het niet zo voor honden en zeker niet als ze net als deze enthousiast blaft en het nodige kwijl op mijn kleren achterlaten. 'Wat moet u?', blaft meneer Torps me toe. 'Ik zou u graag meenemen voor een korte ondervraging meneer', vertel ik hem. 'U hoeft zich geen zorgen te maken indien u niets te verbergen heeft.', vertrouw ik hem toe. Hiermee laat ik hem geen keus. Na enig protest en gemompel stemt hij er dan ook mee in om mee te gaan naar het politiebureau.

Even later

Ik steek onmiddellijk van wal om zo min mogelijk kostbare tijd te verliezen, er bestaat immers nog altijd een waterkansje dat Veerle nog in leven is. 'Hoe lang kent u Veerle al?', vraag ik hem. 'Euhm... ze komt al zo'n 7 maanden elke week langs om mijn huis schoon te maken.', antwoordt hij. Zijn nerveuze handgebaren, heen en weer flitsende ogen en de trilling in zijn stem, zijn me niet ontgaan. Hij verbergt iets, geen twijfel mogelijk, maar wat? Ik vuur mijn volgende vraag op hem af: 'Om hoe laat was Veerle klaar met werken bij u?' Hij antwoordt schouderophalend met: 'Rond 12u30, zoiets?'

Ik knik instemmend, want dit komt overeen met onze gegevens. 'Waar was u nadat ze bij u thuis is vertrokken?', vraag ik vervolgens. 'Thuis', deelt hij me mee. Hmm... daar heb ik natuurlijk niet veel aan. 'Iemand die uw motief kan bevestigen?', vraag ik tevergeefs. 'Mijn hond, Wally', zegt hij. Dit antwoord verwachtte ik al... Ook mijn andere vragen draaien op niets uit, het verhoor loopt al snel spaak. Toch kan ik het gevoel niet van me afschudden dat meneer Torps iets met Veerle haar verdwijning te maken heeft. Mijn moeder zei vroeger altijd dat ik op mijn buikgevoel moet afgaan en mijn buikgevoel heeft al in verschillende zaken de doorslag gegeven. Ook deze zaak zal ik oplossen, let maar op!

Terug naar het heden

Wally 🐾

Oeh, aah, pff... Moe, ik ben moe. Gisteren een zware dag gehad. Zeg, loopt die rare kwast hier nu weer rond? Ik heb honger. Waar is baas? Hé baas, waar ben je? Oeh, als blikken konden doden... man man man. Waarom kijk je zo ontstemd meneer blauwe pet? Met het verkeerde been uit bed gestapt misschien? Of heeft jouw baas je ook vergeten brokken te geven deze ochtend? Wat kraam je toch allemaal uit? Praat eens wat luider! Wil je wandelen? Poot? Waarom luister je niet? Ik heb het je al gevraagd op z'n woefs, wafs en blafs, antwoord nu toch gewoon!

Inspecteur De Neuter

De vragentornado in mijn hoofd wil maar niet gaan liggen. Het lukt me niet om de vraagtekens die er rondspoken op te helderen. Ook lukt het me niet om het akelige gevoel dat me gisteren bekreep van me af te schudden. Misschien moet ik de zaak gewoon even laten rusten en morgen met een frisse blik de zaken nog eens onder de loep nemen. Ineens kan ik niet wachten om dit huis te verlaten en zo aan de chaos in mijn hoofd te ontsnappen. Ik zoek haastig al mijn spullen bijeen en grabbel in mijn broekzak naar de sleutels van de politiecombi. In mijn haast laat ik de sleutels vallen, waarop er een aantal dingen tegelijk gebeuren... Dat verdomde beest gaat ervandoor met mijn sleutels. Ik moet een sprintje inzetten om hem bij te kunnen houden. Waar gaat hij in godsnaam naartoe?

Wally 🐾

Oh leuk, hij wil spelen! Pak me dan als je kan, meneer blauwe pet! Kwispel kwispel kwispel. Mijn staart zwiept vrolijk heen en weer terwijl ik er als de wervelwind vandoor ga, de tuin in. Hmm... Waar zou ik dit speeltje verstoppem? Misschien onder de struik? Nee, daar liggen al genoeg schatten verstopt. Aha, daar onder de kerselaar! Ik verander van koers en kan al niet wachten om met mijn pootjes in de aarde te wroeten.

Baas is er toch niet. Ik hoef dus geen uitbrander te verwachten. Man man man, wie had er gedacht dat vandaag zo'n mooie dag zou worden? Aangekomen op bestemming, begin ik aan het leukste deel van dit spelletje. Hmm... Waarom is de aarde hier al wat omgewoeld? Goh ja, dat maakt het des te gemakkelijker voor mij. Ik ben druk in de weer tot ik plots iets voel... Voorzichtig graaf ik iets dieper en dan zie ik het, zie ik haar... Nee, nee, nee... Mijn hart breekt in duizend kleine stukjes, want voor me ligt de lieve koekjes mevrouw. Dood. Ik begin te janken. Ik sluit me volledig af van het hier en nu, volledig in shock. Ik voel amper dat ik aan de kant wordt geduwd door meneer blauwe pet. Een intens verdriet heeft zich meester van me gemaakt en andere emoties dringen niet meer binnen... Ik kan alleen nog maar denken: 'Waarom?'

Inspecteur De Neuter

Ik knipper verwoed met mijn ogen, want daar ligt ze, Veerle. Ik geef de hond een aarzelend klopje op zijn kopje en fluister hem 'Goed gedaan, makker', toe. Daarna licht ik mijn collega's snel in van deze ontdekking. De uren die volgen gaan in een waas aan me voorbij. Het lichaam van Veerle wordt opgehaald, meneer Torps wordt achter slot en grendel opgesloten en zijn hele huis wordt doorzocht. Als iedereen naar huis is vertrokken en de storm is gaan liggen, zijn het alleen nog de hond en ik. Plots dringt het tot me door dat hij nu geen baasje meer heeft en naar het asiel gebracht moet worden. Hem in de politiecombi krijgen is makkelijker gezegd dan gedaan, aangezien hij zich niet wil verroeren. Hij is nog geen moment geweken van de plaats waar hij Veerle heeft gevonden. Ik heb medelijden met hem... Aangekomen bij het asiel, kijk ik naast me naar waar hij met ogen vol verdriet voor zich uit zit te staren. Ik kan dit niet... Ik start de motor en maak rechtsomkeer. 'We gaan naar huis, makker', fluister ik hem toe.

Epiloog (zoveel opgeloste zaken later)

Wally 🐾

Oeh baas, telefoon! Haast je een beetje! Hoor ik dat goed? Een nieuwe zaak? Yes! Hup hup, vooruit met de geit! Oh ja, bijna je sleutels vergeten... Hier zijn ze baas! Mijn staartje zwiept vrolijk heen en weer. Oh man, wat hou ik hier toch van! Adrenaline dat door mijn lijf raast en vraagt tekenen die erom smeken om te worden doorprikt. Ik neem plaats naast baas in de politiecombi en wanneer hij het raam opent, begint de fun pas echt. Ik steek mijn kopje uit het raam, snuif eens diep in en ruik... misdaad!

Juryverslag

Jury

Joost Stockx (voorzitter)

Kato De Bruycker

Amber Herstraets

Alexander Van Den Berge

Slechts elf jongeren bezorgden ons een kortverhaal voor deze editie. Ondanks dat er zes pagina's toegestaan werden, waren de meeste verhalen vrij kort en krachtig. Dit maakte het jureren niet makkelijker. De kunde van het schrijven, de fantasie, de vorm, de uitwerking van het idee ... maakten het – ondanks de beperkte lengte – niet eenvoudige om te jureren. De verhalen waren grotendeels aan elkaar gewaagd. Er werd dan ook stevig gediscussieerd over de pro's en contra's van elke inzending. Toch zagen we overal ook heel wat groeikansen.

Na wikken en wegen werd uiteindelijk **Zwembad met twee figuren** geselecteerd. Het afgewogen taalgebruik maakt deze tekst bijzonder: wat wordt wel of niet verteld, en de nonchalance waarbij sommige elementen gestrooid worden. Ik was er eerst mee begonnen; kunstenaar zijn of ik reageer niet. Niet echt. Vanbinnen <...> maakte van dit verhaal een binnenkoper.

Dit zorgde ervoor dat **Ivanovich Correa** (19 jaar) uit Heusden (Destelbergen) als winnaar van de jongerenprijs voor kortverhaal 2025-2026 uit de bus kwam.

Het is bijzonder knap hoe gericht taal kan gebruikt worden door bepaalde elementen niet te vertellen. De aanhoudende ondertoon zonder expliciet in verklaringen te vervallen, maakt dit verhaal intrigerend en bevreedend. **Zwembad met twee figuren** is een suggestieve tekst. De lezer merkt dat er bij het hoofdpersonage onderhuids heel wat broeit. Er zit heel veel onbeschreven wreveld tussen de twee figuren, die naar het einde toe haast een dreigend kantje krijgt. De spanning zit niet alleen tussen de personages, maar ook tussen de lijnen. De compactheid maakt een tweede lezing eens zo interessant. Het is immers een gelaagd verhaal, dat meer betekenis heeft dan de letterlijke tekst.

De **tweede plaats** van de jongerenprijs voor kortverhaal wordt toegekend aan **De bestemming**, geschreven door **Émile Keveryn** (15 jaar) uit Hemiksem.

Bij **De bestemming** staat de titel bijna in het midden van de bladspiegel. Dat is gewaagd. Een poëtische aanzet stuurt de lezer alvast een richting uit. Het verhaal dat na de inleiding volgt, bevat fantasierijke, surrealistische beelden. Met aandacht voor originaliteit worden zintuigelijke waarnemingen in beschrijvingen neergezet, als in een droom. Spoiler alert: wat later ook zo blijkt te zijn.

De gewaagde aanzet van de jonge schrijver werd zeker geapprecieerd, al kan er nog aan de poëtische toon en rijm geschaafd worden om het aanhef tot een hoger niveau te tillen. De korte zinnen zorgen ervoor dat het verhaal vooruitgaat. Dit met af en toe een langere regel geeft het droomgegeven een wat schichtige dynamiek.

Sommige zinnen maken als roestige spijkers in je huid de bevreemdende droom voelbaar. In Zelfs zonder huid stak de koude in ons als miljoenen glazen spijkers of De slapenlozen kalmeerden. De tragiek van dertien jaar filosoferen en droefheid wordt weergegeven in de bewoording. De schrijver leverde een sfeervol stuk met rijke taal af, wat erg beloftevol aandoet.

De **derde plaats** van de jongerenprijs voor kortverhaal is voor **De geur van misdaad**, geschreven door **Mirre De Groot** (18 jaar) uit Sint-Kruis.

De geur van misdaad is een tof verhaal met slechts drie personages: een politie-inspecteur, zijn hoofdverdachte meneer Torps en diens hond Wally (aangeduid met de hondenpootjes).

Een deel van het verhaal is geschreven vanuit het gezichtspunt van een opdringerige, hongerige hond, die graag wat aandacht wil krijgen. Dit geeft het verhaal een humoristische toets, wat uitzonderlijk is. Het is een leuk concept, elk personage vertelt met een uitgesproken stem. Dit is niet zo eenvoudig om weer te geven. Toch wordt dit goed volgehouden. Dit verhaal lijkt door de eenvoud voor kinderen bedoeld. Het einde is dan ook wat voorspelbaar. Wat het zeker geen slecht verhaal maakt. Dus... eind goed, al goed!

PUBLIEKSPRIJS

(ook 2de plaats bij de jongerenprijzen poëzie)

vissenvriend

Anouk Maartense

windkracht zomernacht
wat ik dacht waait weg
wind waait woei loeit
zeven leven zweven
golven volgen vogelvrij
deinen dansen dromen dagen in windvlagen
springtij storm stilte
ik wil met je mee zilte zee
wachten aan de pier
ik blijf hier
het land van zeewier zeeuwen meeuwen
vissen missen mosselen
trossen lossen
en mee met de zoute zee

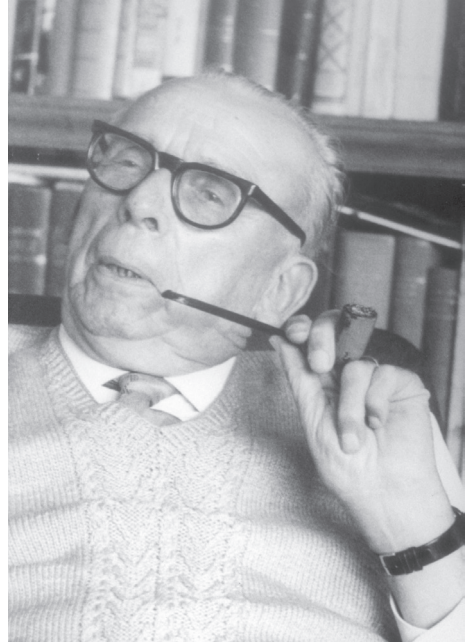

Guido Wolms

Hasselt 21 juli 1938 – Sint-Truiden
19 januari 1999

Guido Wolms was romanist en leraar in Sint-Truiden. Hij publiceerde over de Franse taal en literatuur. Bracht onder meer ook een pamflet *Dokter mijn school is ziek* (1970) en een verzamelbundel *De nagelaten geschriften van Abel Baumgarner* (1980) uit. Later legde hij zich vooral toe op de biografieën van Sint-Truidense literaire figuren zoals Jan Hendrik Bormans, Simon Michaël Coninckx, Sint-Trudo, Steven Prenau en Joris Vriamont.

Guido Wolms was de stichter en hoofdredacteur van het literaire tijdschrift *Appel* (1976-2000) en de bezieler van de poëzieprijs van de stad Sint-Truiden en de Hendrik Prijs-prijs voor korte verhalen.

Hendrik Prijs

Sint-Truiden 18 maart 1898 – Alken
18 maart 1984

Hendrik Prijs was onderwijzer en schoolhoofd in Sint-Truiden. Willem Elsschot schreef een lovend voorwoord bij zijn kleinburgerlijke typering in *Het huis met de glycines* (1938). Hij werd lokaal echter meer bekend met zijn historische roman *Het zwakke verzet* (1942) gebaseerd op ware feiten uit de Bokkenrijderstijd. Later volgden nog een aantal romans zoals *Solden* (1943), *Geuzenvesper* (1951), *Het hart der Crèvecoeurs* (1953) en *Marieke Bosteels, meid voor alle werk* (1966). Hij schreef verder jongensboeken en toneelstukken.

DOE MEE AAN DE FEESTEDITIE VAN 2026-2027!

Volgend jaar vieren we het 50-jarige jubileum van onze poëzieprijs.
Tijdens deze editie zetten we poëzie extra in de kijker.

Ontdek het nieuwe reglement, doe mee en
wij laten je schrijftalent schitteren!!

